

jára gondolhasson. Nem tudta Ferencet átplántálni a harminc esztendő asszony érett világába, komoly, megfontolt gondolatai nem láttak belőle semmit. Izgalommal tekintett tehát az első találkozás elé, amikor majd a viszontlátás pillanatának hídjá összeköti a jelent a multtal s ezen a hídon csak annyi jön át a jelenbe, amennyit az ösztönös érzések rácsa keresztül enged. Fekete szakáll és sápadt arc. Sötét és félelmetes...

Marika nyílt szemmel nézett bele az éjtszakába s nyitott ajkáról halk pihegés szakadozott a csendbe. Mellére hirtelen mázsás teherrel roskadt a magány. Azután valami emberfölötti erő sodrát érezte. Nem tudta álmodik, vagy ébren van. Gondolatai kuszák és zavarosak voltak... Fekete szakáll... Sápadt arc... Tizenöt év és harminc esztendő... Fantáziája már az álmok szekerén száguldott tova, szeme még az ébrenlévők pillantásával nézett körül. S a sarokban, az ajtónál... Mintha látna valamit... Kuszán, elmosódottan, lehelletszerűen... Igen... Valaki ott van... Tudta, hogy csak képzelődés, lázalom, mégis látta... Fekete szakáll... sápadt arc... A torkát jeges marokba fogta a rémület és ajkáról kétségbeesett erővel pattant el a vergődő sikoly... Egy gyors mozdulat, gyufa lobbant lángra... A szoba üres... Sehol senki...

Marika mégis nyakig húzta magára a takarót, befúrta fejét a párnába és úgy aludt el álomba menekülve gondolatai elől...

(Folytatása következik.)

Büky György.

ÖRÖKLÉT MAGASÁBÓL...

*Öröklét magasából a hallgatóg tetőkre
Majdan leszáll a néma Halálnak éjvilága.
A szív utolsót dobban és szenvedélye, vágya,
Ábrándja, vad tusája megszűnik mindörökre.*

*Megindul majd fölöttünk a mennynek csillaghadja,
Fejünkre harsan zordul a végítélő végzet,
S minden, ki egykor bút, bajt vagy víg örömet érzett,
Együtt zokog, kegyellen ítéletét siratva.*

*És álomtalan álom borul a Föld fiára,
Örökre elvegyülünk a temetői rögbe.
De fönnt, a mérhetetlen miljom csillagkörökbe'
Tovább kereng örökkön a titkos, néma pálya.*

*Tejútunk pislá mécsze borzadva néz le majdan
Ködlő hideg szemével a földi messzeségre,
Hol annyi város, annyi szép álom köemléke
Némán mered feléje, már régesrég kihaltan.*

*Örök álmát alussza minden teremtett lélek,
És nem lesz a Halálnak már többé kire várni.
Csupán a Föld fiának kövekbe formált álmi
Regélnék egy Világról, amely rég semmivé lett.*

Koskenniemi után finnből

Somkuti.